

AGRU IN VICARIATUL MARAMUREȘ

Suplimentul Organului „Dumineca“.

Administrația: Biroul AGRU-lui Sighet, Piața Unirii No. 25.

Apare deodată cu „Dumineca“.

Prețul 1 Leu împreună cu „Dumineca“.

Conferință ținută la festivalul Agrului din 5 Noembrie 1933 de Flora Dr. Iuga.

(Urmare și sfârșit)

Frumos vorbește Socrate prin cuvintele lui Platon: „Nu, sufletul merit pentru o lume frumoasă, pentru un zeu bun, nu poate pieri, ci își va face drum până la dânsul, căci atunci când sufletul se desparte de trup, nu ia nimic din el cu sine, ci fuge de dânsul și se duce într-o lume asemănătoare lui, o lume invizibilă, divină, nemuritoare, cuminte, unde îl așteaptă fericirea.

Credința Romanilor în ce privește nemurirea sufletului e mai clară în epoca veche, decât în epoca de după cuceriri, când Romanii moleșiți de bogății și lux, își uitară de vechile obiceiuri: În timpurile vechi îngropau morții și mormântul era considerat de locuință veșnică și se presupunea că morții sunt numiți pe cealaltă lume, ca spirite tăcute sub domnia zeului morții. Găsim și obiceiul sacrificiilor pentru împăcarea sufletului celui dispărut.

Spiritele mai profunde romane, ca Cicerone se gândeau serios la sufletul omului însetat de viața nemuritoare. El scrie: „Cui îi vine să creadă, că sufletul despărțindu-se de trup, își pierde personalitatea, când el atinge tocmai atunci gradul cel mai înalt de perfecțiune, ba chiar dobândește mai

multă asemănare cu Dumnezeu când scapă din cătușele trupului?“

Cine nu știe ce spuneau Germanii despre moartea soldatului pe câmpul de luptă? Valcurii aleg după ordinul lui pe eroii cari trebuie să cadă. Imbrăcați în haine ca zăpada și cu arme sclipitoare ei însoțesc pe cei căzuți până la Walhala unde sunt poftiți la masa lui Odin și primiți cu urale de bună sosire.

Slavii își închipuiau viața cealaltă ca cea pământescă. Sufletul trebuie să parcurgă pe jos toată calea laptelui de pe cer până ajunge la Răsărit unde locuiește soarele.

Omenii răi după moarte, luau înfățișarea de lup sau alt animal sălbatic, la Slavi

În întunericul Africei baza credinței negrilor este credința în spirite. Spiritele sunt în parte oamenii morți, în parte viața aflătoare în mare, în torente, în fluvii etc.

Se crede că mortul are puțința să se intruzeze în membrii noi ai familiei, sau chiar animale.

Girard de Rialle povestește, că la moartea unui rege din Dahomey au fost omorâți toți soldații ca să-i facă gardă în cealaltă lume.

Indienii din America au pe „Marele Spirit” creatorul tuturor lucrurilor. Viața pământescă — spun ei — se continuă după moartea corpului în viața viitoare.

Mexicanii cred că sufletele nobile după moarte trec în stele, iar cele rele în diferite animale.

Locuitorii din Oceania se tem de spirite și cred în viața sufletului după moarte.

Onorată Asistență, Am făcut această schișare scurtă printre toate grupurile de popoare de pe suprafața pământului și pretutindeni am găsit aceeași siguranță: Sufletul omului nu moare, el este menit să trăiască în vecii vecilor.

De unde această credință generală în nemurire, decât din izvorul comun al tuturor, transmis dela primi strămoși cari și-au dat seama că nu sunt maimuțe scoborite din copaci, ci creaturi superioare cu suflet nemuritor, credință verificată personal de milioane de indivizi, căci nu e greu să te convingi, că în tine resgidă-locuiește-o ființă supramaterială, care niciodată nu moare.

Numai libera cugetare și supracultura unor închipuiți de azi nu vede vocea speranții în nemurirea sufletului omenesc, pentru că ei voluntar și socotit întunecă simțirea firească.

Însăși tânguirea, jeluirea și nemulțumirea oamenilor de pe întreg pământul servesc de document pe lângă existența vieții viitoare. Ne arată aceasta înțeleptul Solomon în zicala sa: Vanitas vanitatum et omnia vanitas.

Continuarea vieții începute pe pământ o cere nu numai dorința nedeslușită a simțurilor noastre ci conștiința noastră însăși! Conștiința noastră cere o nivelare oarecare, căci justiția omenească nu poate trage la răspundere pe toată lumea.

Așa dară simțul nostru de dreptate a cărui voce răsună în conștiința noastră, cere nemurirea sufletului.

Onorată Asistență. Și un fapt istoric ne dovedește că există o viață după moarte și aceasta este „Învierii lui Isus Hristos.”

Acest fapt unic în felul său, este în istoria universală atât de sigur încât nici o critică istorică nu l-a putut înlătura.

Apostolul Pavel, spune cu vre-o 25 de ani după moartea Domnului, că trăiesc încă sute de persoane, cari au văzut cu ochii lor pe Cel înviat din morți și-i cheamă pe dânsii ca martori ai vorbelor sale.

De altfel însăși apostolii fugari în fața morții lui Isus deveniră curagioși apostoli ai Învierii Lui, pe cari nici pedepsele autorităților, nici prigonirile adversarilor nu-i putură face să-și lepede credința.

Vestirea Învierii lui Isus, a adus o nouă viață în sufletul popoarelor vechi, căci dela dânsa pornește întreaga evoluție a istoriei popoarelor noi.

Numai pentru un Hristos înviat din morți și-au dat atâția oameni viața în luptă pentru dreptate și adevăr!

Dacă un singur om a înviat și continuat să trăiască după moarte, atunci există această posibilitate pentru fiecare suflet în parte.

Onorată Asistență. Acela care a luat morții toată puterea ne făgăduiește viața veșnică prin vorbele Sale: „Cine crede în mine, va trăi, deși va muri!”

Aceasta este solia cea mare cu care Domnul ne răcorește inimile desnădăjduite. În fața noastră a acelora cari credem în viața veșnică moartea nu mai are nici o putere, ea este o simplă poartă spre viața cu Dumnezeu și la Dzeu.

Bine zice Seneca: Viața aceasta trecătoare, nu e decât începutul unei vieți mai bune și mai îndelungate.

Moartea nu e decât o trecere și ziua ce voi o țineți de sfârșitul existenței voastre, pentru voi, este aurora zilei de vecinicie!

Poșta Redacției. Editura sf. Vasile Bixad — Mănăstire. Mulțumim pentru frumosul dar. Scrieți, că ați trimis 30 exemplare, în pachet au fost numai 20. Le-am predat librăriei.

